

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **B. V.**, zast. JUDr. Vladimírem Dvořáčkem, advokátem se sídlem Křižíkova 16, Praha 8, proti žalovanému: **Ředitel gymnázia Jiřího Ortena**, se sídlem Jaselská 932, Kutná Hora, zast. Mgr. Ing. Pavlem Bezouškou, advokátem se sídlem Žižkovo nám. č. 2, Čáslav, v řízení na ochranu proti nečinnosti, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 14. 4. 2010, č. j. 44 A 29/2010 - 10,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Stěžovatel **je povinen** zaplatit žalovanému na náhradu nákladů řízení částku 2856 Kč k rukám zástupce žalovaného Mgr. Ing. Pavla Bezoušky, advokáta se sídlem Žižkovo nám. č. 2, Čáslav, do 60ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Odměna zástupci stěžovatele JUDr. Vladimíru Dvořáčkovi, advokátu, se sídlem Křižíkova 16, Praha 8, **se stanoví** ve výši 5712 Kč, a bude mu vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označené usnesení Krajského soudu v Praze, kterým byl jako nepřípustný, s odkazem na § 114 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odmítnut jeho návrh na obnovu řízení, v němž požadoval obnovení řízení vedeného u krajského soudu pod sp. zn. 44 Ca 22/2008 a zakončeného vydáním rozsudku ze dne 2. 6. 2009, č. j. 44 Ca 22/2008 – 111. Citovaným rozsudkem krajský soud rozhodl o zamítnutí žaloby na nečinnost žalovaného spočívající v nevydání rozhodnutí o žádosti navrhovatele o studijní rehabilitaci podle § 18 odst. 3 zákona č. 87/1991 Sb. Tento

rozsudek byl následně ke kasační stížnosti navrhovatele přezkoumán Nejvyšším správním soudem a kasační stížnost byla zamítnuta jeho rozsudkem ze dne 25. 11. 2009, č. j. 3 Ans 3/2009 – 142.

Návrh na obnovu předmětného řízení navrhovatel ke Krajskému soudu v Praze podal podáním ze dne 18. 12. 2009 společně s návrhem na obnovu řízení ve věci návazného řízení ke kasační stížnosti navrhovatele u Nejvyššího správního soudu, zakončeného vydáním jeho rozsudku ze dne 25. 11. 2009, č. j. 3 Ans 3/2009 – 142. Krajský soud po obdržení tohoto návrhu na obnovu řízení usnesením ze dne 5. 2. 2010, č.j. 44 A 13/2010 – 20, postoupil věc k rozhodnutí Nejvyššímu správnímu soudu v Brně jako soudu věcně a místně příslušnému. Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 4. 3. 2010, č. j. Na 49/2010 – 25, návrh na obnovu řízení proti rozsudku 25. 11. 2009, č. j. 3 Ans 3/2009 – 142, jako nepřipustný odmítl, a současně upozornil Krajský soud v Praze, že by se měl zabývat tou částí návrhu, která směřuje proti jeho rozsudku ze dne 2. 6. 2009, č. j. 44 Ca 22/2008 – 111. Krajský soud v Praze takto postupoval a o návrhu rozhodl nyní napadeným usnesením.

V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že má písemnost od MŠMT ČR dokazující podvody v jeho studijní věci (pozn. NSS – takovou písemnost stěžovatel nedoložil a ani jinak nespécifikoval), a Nejvyšší správní soud zneužívá toho, že navrhovatel nemá možnost podat obnovu řízení po zjištění podvodu. V doplnění kasační stížnosti navrhovatel, prostřednictvím ustanoveného zástupce, zejména zdůrazňuje, že v daném případě nelze přípustnost návrhu posuzovat jen s ohledem na její vymezení v § 114 s. ř. s., nýbrž je třeba ji posuzovat v poněkud širších souvislostech, kdy je především nutno dostát kautelám plynoucím z hlavy páté Listiny, resp. též Evropské úmluvy. Dále se podrobněji vrací k obsahové stránce rehabilitační věci samé.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti jednak poznamenává, že pokud zákon (konkrétně § 114 s. ř. s.) taxativně uvádí, kdy je přípustné ve věci podat návrh na obnovu řízení, nelze toto rozšiřovat o další případy za použití jakéhokoliv výkladu právní normy, a dále konstatuje, že navrhovatel neuvádí žádné nové skutečnosti, pro které by mělo být řízení obnoveno. Závěrem navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti, a neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Podle § 111 s. ř. s. řízení ukončené pravomocným rozsudkem se na návrh účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo důkazy nebo skutečnosti, které bez jeho viny nebyly nebo nemohly být v původním řízení uplatněny, popřípadě bylo jinak rozhodnuto o předběžné otázce, jestliže výsledek obnoveného řízení může být pro něj příznivější.

Podle § 114 odst. 1 citovaného zákona obnova řízení je přípustná jen proti rozsudku vydanému v řízení

- a) o ochraně před zásahem správního orgánu,
- b) ve věcech politických stran a politických hnutí.

Těžiště kasační stížnosti spočívá v nesouhlasu s postupem krajského soudu v tom smyslu, že přípustnost kasační stížnosti posoudil v intencích § 114 s. ř. s., když podle názoru stěžovatele je v daném případě přípustnost návrhu posuzovat v širších souvislostech. Žádné nové důkazy nebo skutečnosti ve věci stěžovatel přitom neuvedl.

Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné především uvést, že již v rozsudcích ze dne 27. 4. 2006, č. j. 2 Afs 161/2005 - 113, a ze dne 4. 10. 2007, č. j. 9 Afs 132/2007 - 41, www.nssoud.cz, zdůraznil, že návrh na obnovu soudního řízení, systematicky zařazený v dílu druhém hlavy třetí části třetí s. ř. s., je mimořádným opravným prostředkem v soudních řízeních ve věcech správního soudnictví, jehož smyslem a účelem je ve výjimečných případech umožnit obnovení řízení před správním soudem. Ust. § 111 s. ř. s. k tomu uvádí, že řízení ukončené pravomocným rozsudkem se na návrh účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo důkazy nebo skutečnosti, které bez jeho viny nebyly nebo nemohly být v původním řízení uplatněny, popřípadě bylo jinak rozhodnuto o předběžné otázce, jestliže výsledek obnoveného řízení může být pro něj příznivější. Obnova řízení, i kdyby byly dány „materiální“ podmínky definované v ust. § 111 s. ř. s., ovšem není přípustná vždy, nýbrž jen za splnění dalších velmi striktních podmínek, které stanoví v první řadě ust. § 114 s. ř. s.

Podmínky přípustnosti jsou v tomto ustanovení vymezeny v první řadě pozitivně v tom smyslu, že přípustná je obnova jen u těch druhů řízení, které zákon výslovně vyjmenovává - jsou to řízení o ochraně před zásahem správního orgánu a řízení ve věcech politických stran a politických hnutí [ust. § 114 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.]. Zákon v tomto ustanovení charakterizuje řízení, v nichž je obnova povolena, jednak materií, jež je jejich předmětem, jednak však - vzhledem k systematice s. ř. s. - také povahou řízení, jak je v s. ř. s. upravena. Ust. § 114 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tak zjevně odkazuje na řízení podle ust. § 82 a násl. s. ř. s., které se vyznačuje tím, že je v něm poskytována ochrana před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, tj. ochrana před „neformálními“ zásahy do subjektivních práv. Ustanovení § 114 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pak zjevně odkazuje na řízení podle ust. § 94 a násl. s. ř. s., tedy na řízení ve věcech týkajících se registrace politické strany nebo politického hnutí, změny jejich stanov, rozpuštění, pozastavení nebo znovuoobnovení jejich činnosti. Vymezení soudních řízení, u nichž je obnova přípustná, je v ust. § 114 odst. 1 s. ř. s. nepochybně provedeno jako vymezení taxativní - jedná se o pozitivní výčet typů řízení, v nichž obnova přípustná je; *a contrario* tedy platí, že v jiných typech řízení než tam uvedených obnova přípustná není.

Negativní podmínky přípustnosti obnovy řízení stanovené v ust. § 114 s. ř. s. pak vymezují, že i když jsou splněny podmínky podle ust. § 114 odst. 1 s. ř. s., tj. i když se jedná o některý ze dvou shora popsanych taxativně vymezených druhů řízení před správními soudy, ani tehdy není obnova přípustná vždy - přípustná je pouze tehdy, nejedná-li se o návrh na obnovu řízení, v němž bylo rozhodnuto o kasační stížnosti (ust.

§ 114 odst. 2 s. ř. s.), a nejde-li o návrh směřující jen proti důvodům rozhodnutí nebo proti výroku o nákladech řízení (ust. § 114 odst. 3 s. ř. s.).

Toto zákonné řešení přípustnosti obnovy soudního řízení ve věcech správního soudnictví, i jeho dosavadní judikatorní výklad, Nejvyšší správní soud vzdor námitce stěžovatele (byť jen toliko obecně formulované) o potřebě tuto úpravu vykládat extenzivněji, kdy je „především nutno dostát kautelám plynoucím z hlavy páté Listiny, resp. též Evropské úmluvy“, vztaženo k nyní posuzované věci - navíc za situace, kdy stěžovatel žádný nový důkaz či novou skutečnost soudu nedoložil, shledává jako ústavně konformní. Primárním stěžovatelem ve věci rozporovaný postup správního orgánu či stav, jež nastal v jeho důsledku, soudně přezkoumatelný, v souladu s Listinou i Evropskou úmluvou, je, a také soudně přezkoumán byl. Obnova soudního řízení potom již touto nadzákonnou úpravou garantována není, a i ve vztahu k ní lze nepochybně vztáhnout čl. 36 odst. 4 Listiny, kde je stanoveno, že podmínky a podrobnosti práva na soudní ochranu upravuje zákon. Zákon (s. ř. s.) potom svojí předmětnou úpravou, v níž garantuje právo na soudní ochranu krajským soudem a následně ke kasační stížnosti ještě i Nejvyšším správním soudem (čehož v posuzované věci stěžovatel také v plném rozsahu využil) stěžovatele na jeho právu na soudní ochranu nikterak nekrátí.

V případě stěžovatele není splněna pozitivní podmínka podle ust. § 114 odst. 1 s. ř. s., neboť stěžovatel navrhuje obnovu řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, spočívající v nevydání rozhodnutí o žádosti navrhovatele o studijní rehabilitaci podle § 18 odst. 3 zákona č. 87/1991 Sb. Řízení o této žalobě jednoznačně není ani řízením o ochraně před zásahem správního orgánu, ani řízením ve věcech politických stran a politických hnutí; zjevně se jedná o řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle ust. § 79 a násl. s. ř. s. Není tedy splněna jedna z nutných podmínek přípustnosti obnovy řízení, jak ji stanoví ust. § 114 odst. 1 s. ř. s.

Současně je třeba uvést, že v dané věci sice bylo napadené řízení zakončeno pravomocným rozsudkem Krajského soudu v Praze (v rámci řízení o kasační stížnosti proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Praze nezrušil, nýbrž kasační stížnost zamítl), ovšem předmětný rozsudek krajského soudu byl již přezkumu zákonnosti podroben pravomocným rozsudkem Nejvyššího správního soudu. Jestliže podle citovaného ustanovení § 114 odst. 2 s. ř. s. není obnova řízení přípustná proti rozhodnutí o kasační stížnosti, nelze připustit ani obnovu řízení proti předmětnému rozsudku Krajského soudu v Praze, po němž následovalo pravomocné rozhodnutí o kasační stížnosti. Z hlediska procesní úpravy jde tedy i z tohoto pohledu o návrh nepřípustný.

Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že krajský soud postupoval správně, když návrh na obnovu řízení odmítl jako nepřípustný podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s, neboť již z citovaného ust. § 114 odst. 1 s. ř. s. *a contrario* vyplývá, že návrh na obnovu řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle ust. § 79 a násl. s. ř. s. není přípustný.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelem uplatněné kasační námitky nejsou ve vztahu k napadenému usnesení krajského soudu důvodné. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní

soud dle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s ust. § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta.

O nákladech řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný a proto mu soud uložil v souladu s tímto ustanovením nahradit žalovanému náklady řízení a to částku 2856 Kč (sestavující z odměny za jeden úkon právní služby dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve výši 2100 Kč, jednoho režijního paušálu ve výši 300 Kč, plus 19 % DPH) k rukám zástupce žalovaného advokáta Mgr. Ing. Pavla Bezoušky.

Zástupci stěžovatele JUDr. Vladimíru Dvořáčkovi, který byl ustanoven soudem pro řízení o kasační stížnosti, náleží dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., odměna v částce 5712 Kč, sestávající z odměny za dva úkony právní služby po 2100 Kč, dvou režijních paušálů po 300 Kč, plus 19 % DPH.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. listopadu 2010

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu